

10. Керівництво Осло. Рекомендації зі збору та аналізу даних стосовно інновацій. – К.: УкрІНТЕІ, 2009. – 162 с.

11. Лапко О. Розвиток системи управління науково-інноваційною сферою в Україні / О. Лапко // Економіка і прогнозування. – 2002. – №1. – С. 55-62.

12. Мендрул А.Г. Форми и приоритеты инновационного процесса в контексте государственного регулирования / А.Г. Мендрул // Инновации. – 2007. – № 8. – С. 57-59.

13. Монастырный Е.А. Термины и определения в инновационной сфере / Е.А. Монастырный // Инновации. – 2008, - №2, с. 28-31.

14. Основы инновационного менеджмента: Теория и практика / под ред. П.Н. Завлина [и др.]. – М. : ОАО «НПО «Издательство «Экономика»», 2000. – 475 с.

15. Проблеми управління інноваційним розвитком підприємства у транзитивній економіці:

Монографія/ За аг.ред. д.е.н., проф. С.М. Ілляшенка. – Суми: ВТД "Університетська книга", 2005.-582с. С 15, 20.

16. Сербенівська А. Ю. Сутність та значення інноваційних процесів в діяльності підприємств [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=1690>

17. Тарнавська Н.П. Менеджмент: теорія та практика : підручник для вузів / Н.П. Тарнавська, Р.М. Пушкар. – Тернопіль: Карт – бланк, 1997. – 456с.

18. Шишко О. Азаров: Економіка України потребує інноваційної моделі розвитку / О. Шишко // ForUm. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.for-ua.com/ukraine/2007/09/25/131834.html>.

19. Яковлева Н.Г. Оцінка інноваційного потенціалу підприємств та ефективності його використання / Н.Г. Яковлева // Вісник КНТЕУ. – 2005. – № 1. – С. 45–52.

КОНСУЛЬТАЦІЇ

Договір відступлення права вимоги та факторинг – у чому різниця? Як захистити своє право на вимогу боргу?

(продовження, початок на стор. 19)

Так, у **Постанові Судової палати у господарських справах Верховного Суду України від 10 липня 2007 року по справі N 26/347-06-6531** зазначається наступне:

"Не можна погодитись із висновками судів апеляційної та касаційної інстанцій, які визначили правову природу Угоди про уступку права вимоги як договору факторингу, та виходячи з цього визнали зазначену угоду недійсною через її невідповідність вимогам законодавства щодо сторін у договорі факторингу. Поняття договору факторингу визначено у ч.1 ст. 1077 ЦК України, відповідно до якої за договором факторингу (фінансування під відступлення права грошової вимоги) одна сторона (фактор) передає або зобов'язується передати грошові кошти в розпорядження другої сторони (клієнта) за плату, а клієнт відступає або зобов'язується відступити факторові своє право грошової вимоги до третьої особи (боржника). Слід зазначити, що визначення місця договору факторингу в системі цивільно-правових договорів,

що опосередковують передачу права вимоги, має суттєве значення, оскільки, поміж іншого, таке розмежування визначає необхідність отримання спеціальних вимог щодо особи, яка виступає фактором. За наведеним визначенням договору факторингу цей договір спрямований на фінансування однією стороною іншої сторони шляхом передачі в її розпорядження певної суми грошових коштів. Зазначена послуга за договором факторингу надається фактором клієнту за плату, розмір якої визначається договором. При цьому сама грошова вимога, передана клієнтом фактору, не може розглядатись як плата за надану останнім фінансову послугу".

**Адвокатське бюро
Володимира Головача
(099)143-03-99
Анна Туманян
помічник адвоката
ao.tumanian@gmail.com**